

Meditacions: Diumenge Primer d'Advent (cicle A)

Reflexions per meditar el diumenge primer d'Advent, cicle A. Els temes proposats són: Recomençar cada dia; Recolzats en la gràcia Déu; Convertir-nos confiats en la seva ajuda.

COMENCEM avui el temps d'Advent, uns dies d'espera perquè sabem que la vinguda de Jesús és a prop. La litúrgia d'aquest diumenge ens convida a considerar la nostra vida de cara a aquesta arribada del Senyor: «Concediu, Senyor, als vostres fidels d'acollir amb bones

obres la vinguda del vostre Fill Jesucrist, perquè, comptats entre els elegits a la seva dreta, posseeixin en herència el Regne del cel»^[1]. Tota la nostra existència és un temps d'espera fins a aquest gran dia en què Jesús vindrà per emportar-nos al seu costat. Per això, com a preparació a aquesta trobada, la saviesa de l'Església ens fa suplicar a Déu un desig més gran de fer el bé. Escriu sant Pau en la seva carta als Romans: «Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe» (*Rm* 13, 11). Déu ens va deixar en herència aquest món nostre, vol que ens dediquem a cuidar els seus, ens anima a sembrar el bé a la nostra vida i al nostre voltant. Algun dia —no sabem quan— tornarà el Senyor. ¡Quina alegria portarem al cor de Crist quan aquell dia sortim a trobar-lo! Fins que arribi aquest moment volem estar vigilants, perquè no sabem ni el dia ni l'hora.

Aquest Advent pot ser una bona ocasió per considerar aquelles tasques que Déu ens va encomanar i veure com les estem tirant endavant. Potser, juntament amb l'agraïment per tantes alegries, reconeixerem que hem deixat de banda certs aspectes. Avui ens podem decidir a recomençar en aquests punts, seguint el consell que sovint donava sant Josepmaria: «Recomençar? Sí, recomençar. Jo —m'imagino que tu també— recomenço cada dia, cada hora, cada cop que faig un acte de contrició recomenço»^[2].

«VETLLEU, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor» (*Mt* 24, 42). Ens pot semblar que aquesta exhortació de Jesús té un to massa urgent. Però, no és aquesta la veritat? La vida és breu, el temps passa molt ràpid i pot passar que, pel

ritme frenètic amb què moltes vegades vivim, quedin en un segon pla alguns aspectes centrals de la nostra existència. El Senyor vol ser amb nosaltres, que no l'oblidem, i per això ens crida una vegada i una altra. La invitació a vetllar és expressió del voler de Déu; és una manera de despertar-nos si estiguéssim una mica adormits. Jesús ens convida a assaborir novament allò essencial.

«Vetlleu». El Senyor ens crida a renovar els nostres desitjos de santedat, a convertir novament cap a Déu allò que calgui. Aquesta és la mateixa invitació que sant Pau dirigeix als Romans: «Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor, i no us preocupeu de satisfer els desigs terrenals» (*Rm* 13, 14). Es tracta, en definitiva, de buscar una vida «no en l'estil mundà, sinó en l'estil evangèlic: estimar Déu amb tot el nostre ésser, i estimar el proïsme

com Jesús el va estimar, és a dir, en el servei i el do de si mateix. La cobdícia de béns, el desig de tenir béns, no satisfà el cor, al contrari, causa més fam»^[3]. Jesús mateix se'ns ofereix com a do per assolir aquesta nova vida. Mentre ens preparem per al naixement del Nen Jesús, podem considerar aquestes veritats. El Senyor desitja omplir-nos de la seva gràcia. Aquest temps d'Advent, temps d'espera, és una oportunitat per obrir-nos a aquest do i acollir-lo de tot cor. D'aquesta manera sortirà a la llum la nostra millor versió, el millor jo de cadascun de nosaltres.

LA NOSTRA VIDA és un do de Déu. Durant l'Advent, temps d'una gràcia especial, l'Església ens recorda una vegada i una altra aquesta veritat: Déu val més que altres coses que asfixien o redueixen l'amor, coses

que al final fan mal i disgusten. «En una societat que sovint pensa massa en el benestar, la fe ens ajuda a alçar la mirada i descobrir la veritable dimensió de la pròpia existència. Si som portadors de l'Evangeli, el nostre pas per aquesta terra serà fecund»^[4].

Alçar la mirada; redescobrir l'autèntica dimensió de la nostra vida; deixar pòsit i ser fecunds al nostre pas per aquesta terra. Aquest pot ser un bon programa per a l'advent. La conversió és, sobretot, una gràcia: és llum per veure i força per voler. Desitgem mirar el rostre de Déu perquè ens salvi. Sabem que els nostres límits no ens determinen i que, en canvi, el nostre suport és la força infinita de Déu. Senyor, posem en vós la nostra confiança.

Necessitem dir-li-ho, ja que Déu és molt respectuós amb la nostra llibertat i espera que el deixem participar en la nostra vida. Si li demanem, si deixem a les seves mans les tasques més difícils i ens

entossudim a fer aquelles que són al nostre abast, tenim la certesa que ell ens donarà la llum i la força.

Coneixent qui és nostre Senyor i el seu consell perquè vetllem, volem mantenir aquesta disposició d'amor, també quan de vegades el cansament és present a les nostres jornades. Comptem amb la presència de Maria: ella va saber viure en vigilant espera els mesos de gestació del Senyor i sabrà mantenir-nos desperts i alegres, inspirant-nos cada cop que sigui necessari, fins a l'arribada del nostre Jesús.

.....

[1] Missal Romà, Col·lecta del
Diumenge primer d'Advent

[2] Sant Josepmaria, *En diàleg con el
Señor*, 16

^[3] Francesc, Àngelus, 4.08.2019

^[4] Mons. Fernando Ocáriz, article:
Luz para ver, fuerza para querer,
ABC, 18.09.2018.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-diumenge-primer-dadvent-
cicle-a/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-diumenge-primer-dadvent-cicle-a/) (25/12/2025)